

Šolstvo je torej politična zadeva in tako je bilo, odkar obstaja. Vsaj v obdobju po drugi svetovni vojni – ni pomembno, ali je šlo za nekdanje ljudske ali kapitalistične demokracije – je bilo predvsem obvezno šolstvo aparat, ki ga utemeljuje samoumevnost njegove odprtosti za vse razrede in sloje. Zato je povsem razumljivo, da je njegova političnost v demokratičnem kontekstu opredeljena ravno s tem, da je predmet splošnega interesa in s tem civilne družbe, pri tem pa se tu ne sprašujemo o zlorabi tega pojma. Toda šolstvo je hkrati institucija družbene reprodukcije in zato ta institucija, kljub vsem reformam, praviloma zapada v stanja, ki jih opisujejo izrazi, kot so anahronizem, zastarelost, rigidnost, kriza itn. Kot je opozoril Gilles Deleuze (kar smo navedli v prvem poglavju), nenehne reforme šolstva pričajo o tem, kako je nenehna kriza, ki jo te reforme brez uspeha rešujejo, pravzaprav dokaz nerazrešljivosti te same krize.

Reformni koncept 2004

Francoska vlada, ki je l. 2004 najavila še eno temeljito šolsko reformo, verjetno ni razmišljala na isti abstraktni in filozofski ravni kot eden izmed večjih mislecev prejšnjega stoletja, kakršen je Deleuze nedvomno bil. A ob najavi reforme, ki jo je v njenih poglavitnih obrisih razgrnilo poročilo komisije Clauda Thélot, je očitno, da je reforma vsaj toliko vprašanj, ki naj jih bi jih domnevno rešila, tudi zapletla. Četudi je v komisiji sodeloval širok krog ljudi od vrhunskih strokovnjakov do kroga šolskih praktikov in tudi predstavnikov učencev, so predlagane spremembe in nove rešitve takoj dočakale ostre kritike in protislovni komentarji. Takratni minister za